

Elvin Post
Dame blanche

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Nog tien uur en het was zover: de eerste uitzending van het nieuwe seizoen. Jane besloot er niet aan te denken – nog even niet – en hield haar blik naar beneden gericht, op de kleine stofwolkjes die haar blauwe Asics veroorzaakten bij iedere aanraking met het grindpad.

Links van haar: de restaurants en de fitnessclubs.

Rechts: het water van de Hudson, glinsterend in het ochtendlicht, met erachter de grijze hoogbouw van Manhattan.

Ze versnelde haar pas. Verlangde ernaar haar hoofd leeg te maken, zoals de hardloper in die film met Dustin Hoffman en die tandarts. Vaak lukte dat en vergat ze – zwevend langs het Castle Point Skate Park en het WO I-monument – alles.

Maar vanochtend niet. Vanochtend bleven haar gedachten malen en was ze ver verwijderd van de vertrouwde trance waarin ze doorgaans zo prettig kon opgaan.

Natuurlijk zou het allemaal goed komen. Daar twijfelde ze niet aan. Haar ervaring zou haar erdoorheen slepen, net als zes maanden geleden. Destijds was ze er ook in geslaagd haar privésorres te vergeten, achter het grote kookeiland plaats te nemen en te glimlachen naar Amerika op het moment dat de camera's begonnen te draaien.

Maar als ze zo zeker wist dat het goed zou komen, waarom kon ze zich op dit moment dan niet losmaken van haar omgeving?

Waarom kon ze niet zweven?

Omdat je niet van steen bent?

Drie weken geleden was ze vierendertig jaar geworden. Wanneer iemand haar tien jaar geleden had gezegd dat ze binnen afzienbare tijd de populairste tv-kok van de Verenigde Staten zou zijn, zou ze die persoon rijp hebben geacht voor het gekkenhuis. Maar hier was ze, klaar voor haar achtste seizoen.

Klaar?

Nou oké, misschien niet helemaal.

Gisteren had ze samen met haar opa de kleren van haar oma in dozen gestopt. Na afloop hadden ze minutenlang op de rand van het bed gezeten, zonder iets te zeggen. Oma's trouwjurk en een aantal van haar favoriete bloezen hadden ze opzijgelegd om te bewaren. Ook de antieke opmaaktafel stond er nog, met erop de zilveren handspiegel, een flesje eau de toilette van Gloria Vanderbilt, een potje Aloë vera-gezichtscrème...

Jane nam een slok water uit de drinkbus die ze om haar middel droeg, zag in de verte Elysian Park opdemen en passeerde de mollige jongen met het Usain Bolt-T-shirt die ze iedere morgen rond deze plek tegenkwam. Ze groette de jongen met een knikje, niet bang om te worden herkend, want zoals altijd wanneer

ze de deur uitging, droeg ze een honkbalpetje en haar zonnebril.

De voetstappen van de jongen stierven weg, zij het iets langzamer dan gewoonlijk, en het duurde even voordat ze besepte dat het niet meer de voetstappen van de jongen waren die ze hoorde, maar die van iemand anders. Iemand die achter haar liep.

Achter haar?

Ze liep dit rondje iedere dag en het was al maanden niet voorgekomen dat ze was ingehaald. Nou ja, misschien was dit precies wat ze nodig had om haar hoofd leeg te maken: een stukje gezonde concurrentie. Soms had je gewoon zware benen en dan was hard werken de beste remedie. Verstand op nul en doorgaan, net zolang tot het goede gevoel terug was.

Ze nam nog een slok water en versnelde opnieuw.

De voetstappen stierven weg.

Twee minuten later bereikte ze Elysian Park. Op het gefluit van de vogels na was het hier stil. De grasstrook aan weerskanten van het pad was nog nat van de dauw. Boven haar klonk het zachte geruis van bladeren in de wind.

Ze sloot haar ogen en daar was haar oma, staand voor het roestvrijstalen aanrecht in de keuken, roerend in een kom beslag. 'Kom je helpen, Jane? Wil je op het aanrecht zitten?'

'Ja, oma...'

Het beeld vervaagde en ze opende haar ogen, want daar waren de voetstappen weer. De looper achter haar wilde zich blijkbaar niet laten kennen. Ze twijfelde er niet aan dat het dezelfde persoon was als daarnet. Ze kon het horen aan de manier van lopen. Een beetje schokkerig. Kennelijk was het iemand die het meer van kracht moest hebben dan van souplesse. Net als zijzelf vandaag.

Ondanks haar moeizame tred besloot ze dat ze nog altijd niet ingehaald wilde worden. Ze zette weer aan, passeerde het hokje met openbare toiletten en sloeg links af. Ze was nu midden in het park. Voor zich uit zag ze haar schaduw, lang en dun.

Even bleef het stil. Ze nam aan dat de jogger achter haar rechtdoor was gegaan, of rechtsaf.

Maar nee, nu hoorde ze hem weer.

Sinds ze het park was in gegaan, had ze drie keer een afslag genomen. Onwillekeurig vroeg ze zich af of ze misschien toch was herkend. Het kwam voor, zelfs wanneer ze haar zonnebril droeg en haar krullen waren weggemoffeld onder een capuchon of pet. Er bestonden mensen – extreme fans, paparazzi – van wie ze het bange vermoeden had dat ze haar zelfs zouden herkennen als ze de straat op ging in een Batman-pak, of verkleed als E.T. op weg naar Halloween.

Maar hier? Om zeven uur 's ochtends?

Natuurlijk, alles was mogelijk, maar dat was haar nog

nooit overkomen. Bovendien duurde het, wanneer ze werd herkend, nooit lang voordat ze werd aangesproken. Mensen riepen haar naam; ze maakten een grapje of begonnen de openingstune van haar show te zingen...

De looper achter haar zei niets. Hij liep daar maar en was het haar verbeelding of leek hij zijn snelheid aan te passen aan de hare? Ja, dat deed hij, want nu vertraagde ze en merkte ze dat hij hetzelfde deed.

Het was haar eer te na om over haar schouder te kijken, maar ze kon niet ontkennen dat ze zich een beetje begon te ergeren.

Om van haar ongemakkelijke gevoel af te komen, vertraagde ze haar pas nog verder – tot niet meer dan een sukkeldrafje – en ging helemaal aan de rechterkant van het pad lopen, half in het gras.

Nog altijd gebeurde er niets. Dat wil zeggen: wie er ook achter haar liep, hij passeerde haar niet, zelfs niet nu ze bijna stilstond.

Oké, dit begon ongemakkelijk te worden.

Ze zette opnieuw aan, harder ditmaal, merkte dat de man achter haar hetzelfde deed en draaide zich toen met een ruk om. Ze hield haar handen als een schild voor haar lichaam en zei: ‘Luister, vriend. Ik zou het op prijs stellen als je me met rust zou-’

Abrupt hield ze haar mond.

De looper achter haar was geen man, maar een stevig

gebouwde vrouw van tegen de vijftig, die net als zichzelf haar handen in een afwerend gebaar voor haar lichaam hield en haar met grote verschrikte ogen aankeek. ‘Niet slaan, alsjeblieft. Het spijt me... u bent nog jong en had zo’n lekker tempo, dus ik dacht: laat ik proberen in uw spoor te blijven. Ik... ik was net blij dat u het eventjes wat rustiger aan deed zodat ik een beetje op adem kon komen...’

Jane keek naar de vrouw, die ondanks haar indrukwekkende postuur trilde als een rietje.

Wat was ze toch een idioot. Ze nam haar zonnebril af en zei: ‘Neem me niet kwalijk. Ik had het gevoel dat u-’ ‘O, *mijn god*,’ zei de vrouw. Ze bracht een hand naar haar mond en haar ogen werden bijkans nog groter. Jane zei: ‘Wat?’ Maar op hetzelfde moment beseftte ze wat er was gebeurd. Natuurlijk.

‘O, mijn god. Née. Jane Raimy? O, mijn god, u bent het echt, hè?’

Jane glimlachte. ‘Inderdaad. U hebt me betrapt. Nu weet u meteen hoe gestoord ik ben als ik niet achter een fornuis sta. Nogmaals: het spijt me dat-’

‘Gestoord?’ De vrouw begon driftig haar hoofd te schudden. ‘O nee, helemaal niet. Dit is de mooiste dag van mijn leven. Ik had precies hetzelfde gereageerd als ik u was. Echt waar. O, mijn god. Uw pasta met truffelroomsaus is mijn lievelingsgerecht. Ik maak het al vijf jaar lang iedere Thanksgiving. Mijn broer Lenny

wilde vorig jaar ineens iets anders. Kalkoen. Ik zei: “Kalkoen? Geen probleem, Len. Kalkoen is ook lekker. Veel plezier in je eentje.” Zo, nu weet u meteen dat ik een échte fan ben. O, god. En nu kom ik u zomaar tegen en ik kan u niet eens fatsoenlijk om een handtekening vragen want, stom rund dat ik ben, als ik ga sporten neem ik nooit een pen mee.’

Jane legde een hand op de schouder van de vrouw. Ze zei: ‘Ik neem ook nooit een pen mee als ik ga sporten. Maar ik loop hier iedere dag om deze tijd. Als u een handtekening wilt, dan krijgt u die morgen. Afgesproken?’

‘Meent u dat mevrouw Raimy?’

‘Zeg alsjeblieft “Jane”,’ zei Jane. ‘En ja, natuurlijk meen ik dat. Het is wel het minste wat ik voor u kan doen nadat ik u zo heb laten schrikken.’

De vrouw schudde haar hoofd. ‘Ik mag een superster bij haar voornaam noemen. Ongelofelijk, u bent nog aardiger dan op televisie. Nou, ik zal er zijn hoor, morgen, extra vroeg zodat u niet hoeft te wachten. En ik beloof dat ik nooit meer achter u aan zal rennen. U moet wel denken.’

Jane benadrukte opnieuw dat de fout geheel bij haar lag en dat ze niet zo overdreven had moeten reageren. Ze praatte nog tien minuten met de vrouw over de voordelen van hardlopen op de vroege ochtend en de bereidingswijze van eendenborstfilet in honingsaus,

en zei toen dat ze echt richting huis moest om zich klaar te maken voor de uitzending later die dag, de eerste van het nieuwe seizoen.

De vrouw knikte opgetogen. 'Ik zag vanochtend de aankondiging in de *New York Post*. "*Dame blanche* is terug. Zit u klaar?" Dat stond er. Dame blanche was vetgedrukt en de rest cursief. Zodat het lekker opviel.' 'Ik heb het ook gezien,' zei Jane, terwijl ze haar zonnebril weer opzette.

De vrouw zei: 'Een nieuw seizoen. Spannend, hè? U hebt vast veel zin om weer te beginnen.'

'O ja,' zei Jane. 'Ik kan nauwelijks wachten.'

Hoofdstuk 2

Jerry Lauper zei tegen de verkoopster van het Discount Fragrance Emporium in Main Street dat hij op zoek was naar een lekker geurtje. De verkoopster, een blonde met haar als een suikerspin en nepnagels waarop de Amerikaanse vlag was afgebeeld, knikte en ging hem voor naar een vitrinekast achter in de zaak. Ze haalde een sleutel uit de zak van haar vest, opende de kast en wees naar een bruin doosje. ‘Wat denk u van Mambo van Liz Claiborne?’

Jerry zei dat het luchtje niet voor een vriendin was, maar voor hemzelf.

De verkoopster glimlachte. ‘Het is Mambo van Liz Claiborne *for men*, meneer. Wilt u het proberen?’

Jerry schudde zijn hoofd en zei dat hij meer hield van frisse kleuren, zoals blauw.

De verkoopster knipperde met haar ogen. ‘Dan zou u Aqua Elements van Hugo Boss kunnen proberen...’

Ja, dat zag er beter uit. Een blauw doosje met waterdruppels erop. Jerry hield van water. Het kwam ook vaak voor in zijn boek. Hij vroeg aan de verkoopster of ze nog meer geuren had in blauwe doosjes.

De verkoopster keek hem met gefronste wenkbrauwen aan. ‘Eh, tja, eens even kijken. Givenchy Blue Label, Chrome Legend van Azzaro, Blue Seduction van Antonio Banderas.’